

СУЧАСНІ НАУКОВІ ПІДХОДИ ДО ТРАКТУВАННЯ СУТНОСТІ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ

Проаналізовано сучасні наукові підходи щодо трактування сутності фінансового контролю та державного фінансового контролю. Висвітлено проблемні та дискусійні питання з цього приводу та запропоновано власне розуміння сутності поняття "державний фінансовий контроль"

Ключові слова: фінансовий контроль, державний фінансовий контроль, функціональний, інституційний та системний підходи.

Постановка проблеми. У сучасних умовах розвитку української економіки значно зросла роль державного фінансового контролю. Це пояснюється докорінною перебудовою фінансового механізму в країні, реструктуризацією органів державного фінансового контролю. Ефективне функціонування державних фінансів, раціональний розподіл і використання фінансових ресурсів, а також динамічний розвиток вітчизняної економіки передбачають проведення постійного фінансового контролю з боку держави. Здійснення такого контролю є обов'язковим елементом системи управління, мета якої полягає у своєчасному виявленні відхилень від прийнятих стандартів, норм, порушень принципів законності, ефективності, доцільності й економності управління державними фінансовими ресурсами, а також попередження правопорушень, посилення відповідальності уповноважених осіб, отримання відшкодування збитків і перешкоджання або принаймні ускладнення повторення виявлених порушень у майбутньому.

Однак на шляху становлення та розвитку державного фінансового контролю виникає багато проблем. Однією з головних причин, що гальмують створення ефективної практичної системи дій, є відсутність наукової теорії фінансового контролю, єдиного підходу до його визначення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Необхідно відзначити значний інтерес до даної проблеми з боку науковців, що виражається в великій кількості теоретичних робіт, присвячених питанням фінансового контролю в сучасних умовах. І на сьогодні вже існують важливі напрацювання з цього приводу. Серед вагомих наукових досліджень теоретичних основ державного фінансового контролю в умовах трансформації економіки можна назвати праці таких зарубіжних і вітчизняних учених, як М. Білухи, В.Бурцева, С. Булгакової, О. Василика, Е. Ведунга, Ю. Вороніна, Л. Вороніної, Е. Вознесенського, Л. Гончаренко, Л. Дробозіної,

І.Дрозда, А. Єпіфанова, Є. Калюги, А. Мамишева, В. Мельничука, В. Родіонової, Н. Рубан, І. Сала, І. Стефанюка, С. Степашина, Н. Столярова, І. Чугунова, І.Чумакової, В. Шевчука, С. Шохіна, С. Юргилевича та ін. Але, все ж таки, деякі питання ще залишаються дискусійними та невирішеними. Все це підтверджує актуальність та своєчасність даного наукового дослідження.

Метою даної статті є уточнення та наукове обґрунтування теоретичних засад державного фінансового контролю в сучасних умовах, висвітлення проблемних та дискусійних питань з цього приводу.

Викладення основного матеріалу дослідження. Відсутність загально визнаного трактування державного фінансового контролю як категорії фінансової науки дослідники пояснюють комплексним, інтегральним характером цього поняття, що зумовлює своєрідну "багатоповерховість" і певну суперечливість теоретичних конструкцій; трансформацією державного фінансового контролю під впливом нових реалій суспільно-господарських відносин, які виникли в останні десятиріччя [13, с.35].

Для розкриття сутності поняття "державний фінансовий контроль", розглянемо спочатку сутність поняття "фінансовий контроль".

Трактування "фінансовий контроль" має декілька підходів і розглядається як [16, с.155]:

- функція або елемент системи управління фінансами (фінансових відносин);
- діяльність законодавчих і виконавчих органів публічної влади і недержавних організацій;
- система активних дій і операцій стеження за функціонуванням будь-якого об'єкта управління в частині утворення, розподілу і використання ним фінансових ресурсів;
- як сукупність заходів, що проводяться контролюючими органами з перевірки господарських операцій суб'єктів контролю тощо.

Аналізуючи погляди науковців, нами виокремлено три підходи до розкриття сутності "фінансового контролю": функціональний,

інституційний та системний.

У дослідженнях більшості науковців переважає функціональний підхід. Як зазначає В.М. Родіонова, сучасне тлумачення поняття "фінансовий контроль" відрізняють багатоплановість його цілей і багатогранність завдань. Нині фінансовий контроль - не лише перевірка правильності ведення фінансової документації, дотримання фінансово-господарського законодавства, виявлення порушень фінансової дисципліни. Це насамперед найважливіша функція управління фінансовими, а відтак - і економічними процесами, що має спеціальну цільову спрямованість, певний зміст і специфічні способи здійснення [18, с.15]. Розвиваючи цю тему, В.М. Родіонова зазначає, що з погляду теорії фінансів фінансовий контроль - це одна з функцій системи управління фінансовими відносинами, основним завданням якої є відстеження правильності функціонування цих відносин на рівні конкретного керованого об'єкта з метою визначення обґрунтованості й ефективності управлінських рішень і ступеня їх реалізації, виявлення відхилень, про які доцільно інформувати органи, здатні вплинути на поліпшення ситуації. При цьому правомірно підкреслюється, що змістом фінансового контролю в умовах ринку є забезпечення якості й ефективності фінансово-господарського управління, захист фінансових інтересів усіх суб'єктів господарювання й управління, держави загалом і її громадян; перевірка дотримання фінансового законодавства суб'єктами фінансових відносин; зміцнення фінансової системи країни; сприяння здійснюваній державою єдиній фінансовій, кредитній і грошовій політиці; виявлення внутрішніх резервів використання фінансових ресурсів у всіх сферах виробництва та розподілу суспільного продукту.

На думку В.М.Опаріна, контрольна функція фінансів у практичній діяльності знаходить свій прояв у фінансовому контролі. Необхідність контролю випливає з того, що фінансові відносини мають яскраво виражений протирічливий характер, оскільки кожний суб'єкт прагне отримати якомога більше. Саме для того, щоб у процесі розподілу ВВП окремі суб'єкти не привласнювали неналежну їм частку, необхідний постійний всеохоплюючий фінансовий контроль [14, с.16].

О.Д.Василик стверджує, що фінансовий контроль як функція управління фінансами - це специфічна діяльність, що реалізується через систему спостереження і перевірки законності і ефективності процесів створення і використання грошових доходів і грошових фондів з метою оцінки обґрунтованості прийнятих управлінських рішень і результатів їх виконання для досягнення

пропорційності і збалансованості розвитку економіки. Таке визначення фінансового контролю дозволяє виявити специфічне місце фінансового контролю серед інших видів контролю як з точки зору безпосереднього об'єкта контролю - централізованих і децентралізованих грошових фондів, що виступають у формі фінансових ресурсів, - відповідності їх формування і використання обмежуючим параметрам фінансового і економічного розвитку, так і безпосередньої мети здійснення фінансового контролю - сприяння успішній реалізації фінансової політики, ефективному використанню фінансових ресурсів [5, с.534].

Є.В. Калюга також вважає, що фінансовий контроль ґрунтується на використанні контрольної функції фінансів і виступає одним із проявів її важливого значення в розширеному відтворенні. Фінансовий контроль являє собою діяльність державних і громадських органів, спрямовану на перевірку обґрунтованості процесів формування та раціонального використання коштів з метою встановлення вірогідності, законності та доцільності операцій. Фінансовий контроль переважно реалізують державні органи, і він є невід'ємною частиною державного устрою, однією з найважливіших функцій управління [10, с.6].

Тобто, з функціонального погляду, фінансовий контроль - це одна з функцій системи управління фінансовими потоками, контроль за їх формуванням і цілеспрямованим використанням.

Деякі науковці розглядають фінансовий контроль з інституціонального погляду. Так, Л.А.Дробозіна характеризує фінансовий контроль, як контроль законодавчих і виконавчих органів влади всіх рівнів, а також спеціально створених організацій за фінансовою діяльністю всіх економічних суб'єктів (держави, підприємств, установ, організацій) з застосуванням особливих методів. Він охоплює контроль за дотриманням фінансово-господарського законодавства в процесі формування і використання фондів грошових засобів; оцінку економічної ефективності фінансово-господарських операцій і цілеспрямованості здійснених витратків [22, с.102]

О. Грачова тлумачить фінансовий контроль як контроль з боку вповноважених державою органів і організацій за законністю дій під час збирання, розподілу та використання грошових фондів держави і муніципальних утворень з метою здійснення ефективної фінансової політики в суспільстві для забезпечення прав і свобод громадян. При цьому, на її думку, фінансовий контроль як складна багатоаспектна категорія, з одного боку, є функцією державного управління, щодо якого контроль виступає засобом,

інструментом реалізації політики держави, а з іншого - сам фінансовий контроль можна розглядати як управлінську діяльність, що має свої методи, способи, форми реалізації. А відтак, розкриттю сутності контролю сприяє розгляд прояву в усіх аспектах [6, с. 75].

На думку В.І. Борисова, фінансовий контроль є видом спеціалізованого державного контролю, який здійснюється відповідними фінансовими органами та їх посадовими особами, діяльність яких спрямована на перевірку обґрунтованості процесів формування та використання централізованих і децентралізованих грошових фондів, а за наявності відхилень від прийнятих стандартів законності, доцільності й ефективності управління фінансовими ресурсами - на своєчасне прийняття відповідних коригувальних і превентивних заходів [1].

Розуміють під фінансовим контролем і контроль за веденням фінансової документації, її відповідністю встановленим нормам і правилам; контроль за дотриманням законів і нормативних актів під час здійснення фінансових операцій, угод юридичними та фізичними особами тощо [17, с.368].

У правовій літературі можна зустріти тлумачення фінансового контролю як спостереження фактичного стану показників фінансової діяльності суб'єктів фінансових правовідносин порівняно із заданими показниками.

З інституційного погляду впливає, що фінансовий контроль - це контроль органів влади всіх рівнів за законністю дій щодо об'єктивної оцінки формування, розподілу й ефективного використання грошових фондів держави з метою попередження їх нецільового використання.

Представники третього підходу визначають фінансовий контроль як багатогранну систему аналізу та перевірки законності, раціональності, доцільності процесів формування та використання фінансових ресурсів на всіх рівнях управління, оцінки ефективності прийнятих управлінських рішень для досягнення на цій основі економічного зростання [9, с.45].

Л. Фещенко наголошує, що під фінансовим контролем належить розуміти багатоаспектну міжгалузеву систему нагляду державних, відомчих, внутрішньогосподарських і аудиторських органів, наділених контрольними функціями, за фінансово-господарською діяльністю підприємств, установ, організацій з метою об'єктивного оцінювання економічної ефективності цієї діяльності, встановлення законності та доцільності фінансово-господарських операцій, а також за процесом витрачання бюджетних коштів [21, с.12].

Дослідження системного підходу визначає

роль фінансового контролю в суспільстві, яка впливає з методологічної основи контролю, методичних інструментів і наявних економічних умов його реалізації, що склалися історично і відрізняються залежно від виду економічної системи.

Що ж стосується державного фінансового контролю, то його вважають одним із найважливіших видів фінансового контролю, що здійснюється державою. Проте його тлумачення в науковій економічній літературі здебільшого стосується лише окремих сутнісних характеристик чи аспектів прояву. Так, державний фінансовий контроль розглядається як основа формування та функціонування державної системи формування інформації про фінансовий стан країни (зокрема, про достатність сукупних фінансових ресурсів бюджетної системи та підприємств різних форм власності для забезпечення відтворювальних процесів, задоволення суспільних потреб, виконання фінансових зобов'язань країни перед кредиторами), про управління державними фінансовими потоками, тобто системи отримання, обробки й інтеграції різноманітної інформації про розпорядчі та виконавчі дії під час планування та здійснення фінансово-господарських операцій (і їх результати), що ініціюють зміни (кількості, вартості, пропорцій, перерозподілу між будь-якими інституціональними одиницями економіки - секторами, господарюючими суб'єктами тощо) будь-яких елементів державного майна (власності) чи об'єктів державних майнових прав і, відповідно, будь-яких джерел їх формування (фінансування) [3, с.45]. Такий підхід до тлумачення сутності державного фінансового контролю занадто вузький оскільки не можна зводити його лише до інформаційної складової управлінських процесів.

Не дає повного уявлення про його сутність і визначення державного фінансового контролю як контролю за: своєчасним виконанням державного бюджету та бюджетів позабюджетних фондів; організацією грошового обігу; використанням кредитних ресурсів; станом державного внутрішнього та зовнішнього боргу, державних резервів; наданням фінансових і податкових пільг і преференцій.

С. Рябухін бачить державний фінансовий контроль як об'єктивно зумовлену діяльність людини, мета якої - оцінити відхилення параметрів, що фактично реєструються, характеризують дії держави у фінансово-економічному просторі, від встановлених норм. Поряд із цим він наголошує, що це не просто механізм відстеження бюджетного процесу, а й моніторинг та аналіз стану економіки і суспільства,

спрямований на фінансову оцінку ефективності використання державою ресурсів, що їй виділяються [19, с.8]. Водночас цьому ж автору належить і визначення державного фінансового контролю як організаційно-структурного процесу перевірки законності, доцільності й ефективності дій, пов'язаних із утворенням, розподілом і використанням бюджетних та інших грошових і майнових ресурсів держави, а також реалізованої фінансової політики у сфері виявлення порушень фінансово-валютних і законодавчо-правових норм регулювання.

Можна зустріти й думку, що державний фінансовий контроль є функцією управління продуктивними силами та виробничими відносинами чи, з огляду на істотну роль у забезпеченні функціонування держави, одночасно може кваліфікуватися як функція соціального управління та правового регулювання, а також як специфічна форма державної діяльності [15, с.31].

В. Бурцев трактує державний фінансовий контроль як одну з найважливіших функцій державного управління, спрямовану на виявлення відхилень від прийнятих стандартів законності, доцільності й ефективності управління фінансовими ресурсами та іншою державною власністю, а за наявності таких відхилень - на своєчасне прийняття відповідних коригувальних і превентивних заходів [2, с.35].

Він же зазначає, що державний фінансовий контроль - це регламентована нормами права діяльність державних органів влади й управління з контролю за своєчасністю та точністю фінансового планування, обґрунтованістю та повнотою надходження і руху державних фінансових і матеріальних ресурсів, правильності й ефективності їх використання. Цей контроль здійснюється на всіх стадіях фінансової діяльності, тобто під час збирання, розподілу (перерозподілу) та використання фондів грошових коштів, і спрямований на перевірку дотримання фінансового законодавства та доцільності діяльності всіх органів влади [4, с.24].

На думку А. Козиріна, під державним фінансовим контролем слід розуміти здійснювану з використанням специфічних організаційних форм і методів діяльності державних органів з метою встановлення законності та вірогідності фінансових операцій, об'єктивної оцінки економічної ефективності фінансово-господарської діяльності та виявлення резервів її підвищення, збільшення прибуткових надходжень у бюджет і збереження державної власності [11, с.98]. У принципі, такий підхід правомірний, проте при цьому невизначеним залишається, чия фінансово-господарська діяльність є об'єктом контрольної діяльності.

Як перевірку спеціально уповноваженими органами дотримання учасниками фінансових, грошових, кредитних і валютних операцій вимог законодавства, норм і правил, установлених державою та власниками, тлумачать державний фінансовий контроль М. Мельник, О. Пантелєєв і А.Звездін [12, с.187].

С. Шохін і Л. Вороніна під державним фінансовим контролем розуміють багатоаспектну, міжгалузеву систему нагляду наділених контрольними функціями державних і громадських органів за фінансово-господарською діяльністю підприємств, установ та організацій з метою об'єктивної оцінки економічної ефективності цієї діяльності, визначення законності та доцільності господарських і фінансових операцій і виявлення резервів надходжень до державного бюджету [23, с.14].

Розуміють під державним фінансовим контролем у широкому сенсі й установлену відповідними нормативними актами діяльність органів державної влади й управління всіх рівнів (посадових осіб), а також підрозділів внутрішнього контролю державних організацій з виявлення, попередження та припинення таких порушень у процедурах управління державними фінансовими потоками та фінансово-господарською діяльністю економічних суб'єктів [3, с.45]:

1) недотримання законодавства під час здійснення фінансово-господарської діяльності організації (виконання фінансово-господарських операцій) у ході бюджетного процесу, а також під час виконання будь-яких інших процедур управління державними фінансовими потоками (в тому числі під час ведення бухгалтерського обліку та складанні бухгалтерської звітності);

2) недоліків у різних сферах фінансово-господарської діяльності державних організацій та їх об'єднань, організацій з державною участю чи особливо пов'язаних із діяльністю держави (в цьому плані здійснюється контроль щодо ефективності та доцільності фінансово-господарської діяльності, що спричиняє зміну майна і зобов'язань, тобто державні фінансові потоки);

3) помилок і зловживань в управлінні державними грошовими та матеріальними ресурсами (капіталами), а також використовуваними в господарській діяльності та відчужуваними нематеріальними об'єктами державної власності (державними майновими правами тощо), що зумовлюють прямі чи непрямі фінансові (матеріальні) збитки державі;

4) дій, що зумовлюють виникнення загроз фінансовій безпеці держави.

У широкому розумінні державний фінансовий контроль трактується і як контроль над

формуванням, використанням і відтворенням національного надбання. У цьому зв'язку він і є функцією державного управління продуктивними силами та виробничими відносинами в суспільстві [20, с.65]. Зрозуміло, що така його характеристика породжує і проблему його організації, тобто, хто, де, коли і як має здійснювати державний фінансовий контроль.

У Лімській декларації керівних принципів аудиту державних фінансів зазначається, що контроль державних фінансів не є самоціллю, він виступає обов'язковим елементом регуляторної системи, мета якої полягає у своєчасному виявленні відхилень від прийнятих стандартів, порушень принципів законності, ефективності, доцільності й економності управління фінансовими ресурсами, що дозволяло б у кожному конкретному випадку внести відповідні корективи, посилити відповідальність уповноважених осіб, отримати відшкодування збитків та перешкодити або, принаймні, ускладнити повторення виявлених порушень у майбутньому [8, с.23].

Узагальнене визначення державного фінансового контролю дає В.М. Родіонова. На її думку, це система органів і заходів з перевірки законності та доцільності дій у сфері формування й використання грошових фондів держави, що сприяє забезпеченню законності, охороні державної власності, цільовому, ефективному й економному використанню державних коштів, яка допомагає виявити порушення встановленої державою фінансової дисципліни [18, с.15].

Стефанюк І.Б. дає визначення сутності державного фінансового контролю з позиції макротамакrorівня. Так, на його думку, державний фінансовий контроль на макrorівні є інструментом підвищення ефективності економіки, забезпечення обігу фінансових ресурсів відповідно до визначених законодавством параметрів, повноти сплати податків і обов'язкових платежів, блокування діяльності, що загрожує національній безпеці, монополізує ринки, спрямована на організацію забороненого державою виробництва товарів і надання послуг, несе в собі значні соціальні загрози, які зачіпають інтереси великих груп громадян, порушує законні інтереси держави, суб'єктів господарювання та суспільства в цілому. На мікрорівні державний фінансовий контроль є інструментом забезпечення дотримання правил ведення бухгалтерського обліку й фінансової звітності, соціальних гарантій та своєчасної виплати заробітної плати, стандартів ціноутворення і встановлення тарифів, платіжної дисципліни, запобігання фіктивним фінансовим операціям і фактам відмивання брудних грошей, попередження та усунення фактів незаконного, нецільового й неефективного використання

бюджетних коштів, що передані суб'єктам господарювання, фінансових ресурсів, які ці суб'єкти додатково отримують за пільгами з оподаткування, а також забезпечення дотримання порядку й процедур державних і комунальних закупівель, виявлення нецільового й неефективного використання майна державної та комунальної власності, нецільового використання кредитів і позик, отриманих під гарантії уряду [7, с.22].

Узагальнюючи погляди науковців, під державним фінансовим контролем, на нашу думку, слід розуміти, контроль, що здійснюється відповідними суб'єктами державного фінансового контролю, з метою ефективного, економного, результативного, законного і прозорого формування та використання фінансових ресурсів держави як на макро-, так і на мікрорівнях, цільовим та ефективним використанням бюджетних коштів, станом державного внутрішнього і зовнішнього боргу, виявлення та усунення фактів незаконного, нецільового й неефективного використання бюджетних коштів і запобігання виникнення певних зловживань у майбутньому.

Список літератури

1. Борисов В.І. Сутність державного внутрішнього фінансового контролю в Україні [Електронний ресурс] / В. І. Борисов. - Режим доступу: http://www.rusnauka.com/ONG/Pravo/2_borisov.doc.htm
2. Бурцев В.В. К вопросу о стандартизации государственного финансового контроля // Менеджмент в России и за рубежом. - 2000. - №1. - С.34-38
3. Бурцев В.В. Организация системы государственного финансового контроля в Российской Федерации. - М., 2002. - С. 45-46
4. Бурцев В.В. Совершенствование структуры основных органов государственного финансового контроля // Аудитор. - 200. - №4. - С.24-26
5. Василик О.Д., Павлюк К.В. Державні фінанси України: Підручник. - К.: Центр навчальної літератури, 2004. - 608 с.
6. Грачева Е.Ю. Основные тенденции развития государственного финансового контроля в Российской Федерации // Правоведение. - 2002. - №5. - С. 73-80.
7. Державний фінансовий контроль: ревізія та аудит / П.К.Германчук, І.Б.Стефанюк, Н.І.Рубан, В.Т.Александров, О.І.Назарук. - К.: НВП "АВТ", 2004. - с.22
8. Дрозд І.К., Шевчук В.О. Державний фінансовий контроль: Навч.посіб. - К.: ТОВ "Чмекс-ЛТД", 2007. - С.23
9. Іванова І.М. Проблеми створення та

розвитку муніципального фінансового контролю в Україні // Стратегічна панорама. - 2005. - №3. - С.41-46

10. Калюга Є.В. Фінансово-господарський контроль у системі управління: Монографія. - К.: Ельга, Ніка-Центр, 2002. - С. 6

11. Козырин А.Н. Финансовый контроль // Финансовое право / Под ред. проф. О.Н. Горбуновой. - М.:Юрист, 1996.-196с.

12. Мельник М.В., Пантелеев А.С., Звездин А.Л. Ревизия й контроль: Учебное пособие. - М.: ИДФБК-ПРЕСС, 2004. - 369 с.

13. Нікіфоров П., Івасюк С. Фінансовий контроль держави: інституціональний підхід, спадковість і новації у поглядах // Регіональна економіка. - 2005. - №2. - С. 35.

14. Опарін В.М. Фінанси (Загальна теорія): Навч. посібник. - 2-ге вид., доп. і перероб. - К.: КНЕУ, 2007. - 240 с.

15. Опенышев С.П., Жуков В.А. Сущность, цель, задачи й функции финансового контроля // Бюлетень Счетной палаты Российской Федерации. - 1999. - № 12. - С.30-35

16. Пінькас Г.І., Катрош Л.В. Фінансовий контроль: проблеми визначення категорії // Економічний простір, 2011. - №48/2. - С.150-158

17. Райзберг Б.А., Лозовский Л.Ш., Стародубцева Е.Б. Современный экономический словарь.- 2-е та., испр. - М.: ИНФРА-М, 1999. - С. 368-369.

18. Родионова В.М., Шлейников В.Й. Финансовый контроль: Учебник. - М.: ИД ФБК-ПРЕСС, 2002. -С. 15

19. Рябухин С.Н. Аудит эффективности использования государственных ресурсов. - М.: Наука, 2004. - С. 8

20. Степашин С.В., Столяров Н.С., Шохин С.О., Жуков В.А. Государственный финансовый контроль Учебник для вузов. - СПб.: Питер, 2004. - 490 с.

21. Фещенко Л. Функціональна структура системи державного фінансового контролю в Україні // Банківська справа. - 2001. - №1. - С. 12

22. Финансы: Учебник для вузов/ Под ред. проф. Л. А. Дробозиной. - М.: ЮНИТИ, 2001. - 527 с.

23. Шохин С.О., Воронина Л.И. Бюджетно-финансовый контроль и аудит. Теория й практика применения в России. - М.: Финансы и статистика, 1997. - С. 14

Аннотация

Наталья Собкова

СОВРЕМЕННЫЕ НАУЧНЫЕ ПОДХОДЫ К ТРАКТОВКЕ СУЩНОСТИ ГОСУДАРСТВЕННОГО ФИНАНСОВОГО КОНТРОЛЯ

Проанализированы современные научные подходы к трактовке сущности финансового контроля и государственного финансового контроля. Освещены проблемные и дискуссионные вопросы по этому поводу и предложено собственное понимание сущности понятия "государственный финансовый контроль"

Ключевые слова: финансовый контроль, государственный финансовый контроль, функциональный, институциональный и системный подходы.

Summary

Natalia Sobkova

MODERN SCIENTIFIC APPROACHES INTERPRETATION OF THE ESSENCE OF PUBLIC FINANCIAL CONTROL

Analyzes the modern scientific approaches to the interpretation of the essence of financial control and state financial control. Highlights the problematic and controversial questions about this and asked his own understanding essence of the concept of "state financial control"

Keywords: financial control, the state financial control, functional, institutional and systemic approaches.